

handlingen af Finansloven. Det er jo ikke blot Tærtbestemmelserne, som ganske bestemt maa forbeholdes Ministeriet, — det er ganske vist Forudsætningen for en hensigtsmæssig og nyttig Drift af Jernbanerne, at der lades Ministeriet fri Raadighed med Hensyn til Tærtbestemmelserne, og dette har igjen ganske naturlig Indflydelse paa Udbyttet af Jernbanedriften, — men der er mange andre Forhold, som gjør, at Udgifterne ved Driften ikke ere bestemmelige forud, de afhænge af Forhold, som man ikke kan forudsæ saalænge i Forveien, og paa hvilke man ikke har nogen Indflydelse. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Krieger: Det Punkt, jeg allerede nu skal berøre med et Par Ord, er det, som har været omhandlet en Del i Dag mellem den ærede Rigsdagsmand, der har havt Ordet, og Ministeren, og som er det samme, hvorom jeg ved en tidligere Leilighed for et Par Aar siden har været nogle Ord med den høitagtede Minister, det er nemlig Forslaget om Lønningen til Direktøren for Statsbanerne. Jeg anser det ingenlunde for nødvendigt altid ved første Behandling at modsig, hvad der bliver ytret fra vedkommende Minister, og som man ikke er enig i. Der vil jo ofte senere være god Leilighed til at gjøre de Anskuelser gjældende, som man maatte have, om man paa et eller andet Punkt er uenig med vedkommende Minister, stundom kan det, der ligger En paa Sinde, i det Væsentlige komme frem ved Andre, man behøver naturligvis ikke altid selv at udtale sig derom. Naar jeg i Dag med Hensyn til det ovennævnte Punkt anderledes end ved nogle mig ikke ganske tiltalende Ytringer af den høitærede Minister under den første Behandling af det Jernbaneforslag, som fandt Sted for nogle Maanedere siden, finder mig opfordret til at sige et Par Ord, saa er det fornemmelig, fordi jeg vil bede den høitagtede Minister om mulig — og efter hans Ytringer maa jeg antage, at han har været beredt derpaa — at give nogle nærmere Dplysninger om Lønningsvilkårene i fremmede Lande til Dplysning om den ganske særlige Maade, hvorpaa det efter hans Ytringer skulde være nødvendigt at lønne den, der stilles i Spidsen for en saadan teknisk Bestyrelse som den her omhandlede lige over for andre Embedsmænd, der staa i Spidsen for vigtige Administrationsgrene. Det er nemlig ikke saa ganske let for den Enkelte i saa Henseende at skaffe sig omfattende paalidelige Dplysninger om Lønningsvilkårene i fremmede Lande, og navnlig er der her et Punkt, som det gjælder om at have klart for Die. Man maa nemlig ikke sammenligne den Løn, en saadan Dristbestyrer for Jernbanerne har i et vist fremmed Land med den Løn, som for Exempel vore Overføringschefer, eller med den Løn, vore Departementschefer i Ministerierne have, men man

maa sammenligne den med den Løn, som i et andet Land de tilsvarende høie Embedsstillinger lønnes med. Jeg har ikke forberedt mig i saa Henseende, men jeg skulde tage meget feil, om man for Exempel ved at gaa til Sverrig skulde finde en forholdsmaæssig høiere Løn for den, der staa i Spidsen for Jernbanedriften, — end for andre tilsvarende Embedsstillinger i den overordnede Styrelse. Jeg tror, man maa sige, at hvis den svenske Chef for Trafikstyrelse har ligesaa høj Løn, saa har han i alt Fald ikke større Løn end de Mand, der i Sverrig svare til vore Amtmænd. Vil man altsaa bedømme, hvorledes denne Mand lønnes i Sverrig, maa man nødvendigvis spørge sig selv, hvilken Løn har Landskhøvedingen, har han ikke ligeledes fri Bolig? Jeg forudsætter, at Jernbanedirektøren har dette, jeg gaar ud deraf, og, som sagt, efter den Dplysning, jeg nylig fik her i Salen om Jernbanedirektørens Lønningsvilkåar, skulde jeg tage mærkelig feil, om man ikke vilde komme til det Resultat, at der var et Lighedsforhold. Jeg erindrer ikke, om Landskhøvedingernes Løn overalt er den samme, men jeg erindrer den i alt Fald for enkelte; jeg skulde tage meget feil, om Lønnen ikke i alt Fald for enkelte Landskhøvedinger er lidt større end vedkommende Jernbanedirektørs Løn. Det er saadanne ensartede overordnede Embedsstillinger, man maa have for Die, naar man vil anfille en Sammenligning, og det ligger nær for os at anfille Sammenligning f. Ex. med Sverrig og Norge. I Norge er der ganske nylig foregaaet den Forandring, som jo tidligere er foregaaet her, at der nemlig er blevet en egen Trafikchef, altsaa en Dristbestyrer, medens den Mand, der med saa stor Dygtighed har ledet de norske Jernbaneanlæg og har havt stor Indflydelse paa Driften, er bleven fritagen for Andel i Dristbestyrelsen, saaledes at han kun har med Anlægene at gjøre, medens der derimod er udnævnt en egen Trafikchef med en Løn, der, om jeg mindes ret, indtil videre er sat til 6,400 Kr. Det ligger altsaa meget nærmere at sammenligne den Løn, Trafikchefen nu har, med den Løn, de øvrige høiere stillede Embedsmænd have. Jeg tror oprigtigt talt ikke paa, at der skulde være en særlig Nødvendighed for en ganske eiendommelig høi Løn for den Mand, som sættes i Spidsen for Jernbanedriftsbestyrelsen, og medens jeg ingenlunde vilde gjøre nogen Indvending, hvis Regjeringen havde indtaget det Standpunkt at sige: den Mand's Løn bliver saaledes, som den nu engang er, saa kan man, hvormeget man end i og for sig er tilbøielig til at ønske høj — dog dette Udtryk bør jeg nødig bruge, — jeg vil sige høiere Løn i det Hele taget for de overordnede Embedsmænd end den, der for Tiden haves, dog ikke negte, at der bliver et underligt Misforhold, naar et saa stærkt Forslag til Forhøielse kommer frem for en Enkelt som det, der her er Tale